24 Σεπτεμβρίου 2014

Ο κυρ-Τάσος ο αγιασμένος μανάβης

/ Γενικά Θέματα / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Ορθόδοξη πίστη

Αναστάσιος Μ. (1929-2004)

Ο Θεός διάλεξε τους απλοϊκούς που ο κόσμος θεω-ρεί μωρούς για να καταντροπιάσει τους σοφούς. Και εξέλεξε όσους ο κόσμος θεωρεί ανίσχυρους για να ντροπιά-σει τελικά εκείνους που έχουν κοσμική δύναμη, και διά-λεξε ο Θεός εκείνους που έχουν άσημη καταγωγή και τους περιφρονημένους κι εκείνους που τους θεωρούν τόσο τιποτένιους σαν να μην υπάρχουν καν, για να καταρ-γήσει όσους θαρρούν πως είναι κάτι. Και τούτο για να μην μπορεί να καυχηθεί ενώπιον

του Θεού κανείς απολύ-τως.

(Α Κορινθίους α; 27)

Τα ανωτέρω αρμόζουν για τον ταπεινό και πολυβα-σανισμένο, μακαριστό κ. Τάσο, ο οποίος με την έμπρα-κτη πίστη του στον Χριστό, είχε λάβει πολλά ουράνια χαρίσματα. Γεννήθηκε τον Δεκέμβριο του 1929 σε ένα χωριό της Βόρειας Ελλάδας. Από μικρό παιδί μπήκε στην βιοπάλη, ήταν ορφανός από πατέρα από την ηλικία των τριών ετών. Στην αρχή ή-ταν τσομπανάκος, Μετά στα χωράφια, αργότερα στις οικοδομές, χαμάλης σε αποθήκες, καλλιεργητής σε λαχα-νόκηπους, πλανόδιος μανάβης. Όπως έλεγε ο ίδιος σε η-λικία 16 ετών, σκέφτηκε, ποιο δρόμο να πάρει κι από τότε, έπεσε στο βήμα του Χριστού, στο Ευαγγέλιο, νιώθο-ντας «σαν επιστρατευμένος».

Ακολουθούν αποσπάσματα από το βιβλίο που αναφέρεται στον κ. Τάσο, «Σαν το χρυσάφι στο καμίνι», εκδόσεις «Ορθόξοξη Κυψέλη».

Μικρός, όταν ήμουνα, δεν οργιζόμουνα καθόλου ούτε έβλεπα κακό ή αδικία...Να, ένας πήρε την κομπίνα στο χωράφι του ενώ εγώ είχα πει πιο μπροστά να έλθουν στο δικό μου χωράφι. Αυτοί όμως τον ξεγέλασαν και πήγαν σε αυτούς. Ε... αλωνίζει το δικό τους. Δεν ήλθε στο δικό μου χωράφι. Το βράδι εκείνο, όμως πιάνει ένα χαλάζι, καταστροφή! Εγώ, τι να κάνω; Για να μην φωλιάσει μέσα μου το κακό, πήγα και θέρισα το χόρτο, αυτουνού δηλαδή που με ξεγέλασε, στα κρυφά. Για να μπορώ να τον φέρνω μετά στο μυαλό μου χωρίς κακία. Κι έφυγα, αφού θέρισα το χόρτο τους, χαράματα μη με δουν.

Γιατί το μίσος είναι δαιμόνων πείραξη. Φωλιάζει μέσα σου, είναι σατανικό πέρα ως πέρα. Πρέπει με κάθε θυσία, με προσευχή να φύγει αυτό το μίσος. Αν κάποιος σε προκαλεί, αποστραφείτω, που λέει, όμως να τον βάλεις στην προσευχή. Να μη φωλιάσει ο λογισμός μέσα σου. Δεν σκέφτομαι τα καλά, ούτε τα περνώ απ’ το νου όσα έκανα για αυτούς. Μόνο τα σφάλματα μου σκέφτομαι. Γιατί δεν κάνει να κλάψει άνθρωπος για σένα, ότι τον αδίκησες. Κάποτε με ειρωνεύτηκαν σ’ ένα σπίτι. Μόλις βγήκα έξω από το χωριό έλεγα γονατιστά, όπως ουρλιάζει ένα σκυλί. Συχώρεσε με Θε μου! Δεν είπα τι με κάναν. Έβαλα τον εαυτό μου κάτω από το Φως. Μέχρι τελευταία ώρα θα πολεμηθούμε, θα αντιμετωπίσουμε πειρασμούς, μόνο με προσευχή και έργα θα νικήσουμε.

Στο Ευαγγέλιο μας, που είναι το βήμα του Χριστού, απαγορεύεται η κακία. Να τον πάρεις τον άλλο στην προσευχή σου, Κύριε Ιησού Χριστέ… και να παρακαλάς να τον συχωρέσει, για να μην ριζώσει το κακό, διότι γίνεσαι τότε κτήμα άγονο, ακαλλιέργητο, εκτός καλοσύνης…

Αν, όμως, πω ήμαρτον…και παρακαλάω να συχωρέσει όλο τον κόσμο, που είναι καλύτεροι μου, αν σκύψω το κεφάλι μου και πω, εγώ ΤΙ έκανα στη ζωή μου; θα βρω ταπείνωση. Κι αυτό, το να μην σκεφτείς ότι εγώ αδικεύτηκα, προέρχεται από προσευχή. Ανάλογα με τη δύναμη της προσευχής, έρχεται ταπείνωση.

Μόνο ο αναμάρτητος Χριστός είναι το Φως. Χριστέ μου μη φεύγεις απ’ την καρδιά μας. Θέλει όμως καλοσύνη. Να χαίρεσαι όταν σε κατηγοράνε. Το κατηγόριο είναι καλό γιατί είναι σαν να γίνεται ένα φαγάκι και ρίχνεις μέσα και λίγο αλατάκι. Τότε καταλαβαίνεις αν συχωράς τον άλλον. Εκεί φαίνεται η αξία του πιστεύοντα. Να σε κατηγοράνε και να κρύβεσαι σε κρυφό μέρος να παρακαλάς για αυτόν να τον σώσει.

Μια άλλη φορά είδα ατέλειωτο φως. Βλέπω ένα Φως απ΄ τη γη να ανεβαίνει, με πήρε λαχτάρα κι έλεγα μ’ όλη μου την καρδιά: Άγιος ο Θεός…Άγιος ο Θεός… σηκωνόταν τα «οστέα μου», χάνεται άμα συναντήσει ο άνθρωπος το Φως, χάνεται όπως το αλάτι το ψιλό μες στο νερό.

Όταν έλθει το φως! Σαν ηφαίστειο φως. Έξι εφτά χρόνια το θυμόμουν δάκρυζα, και με λαχτάρα φώναζα, Άγιος ο Θεός!…

Μετά τις απανωτές εισαγωγές σε νοσοκομείο, λίγο καιρό πριν πεθάνει, έλεγε, η αρρώστια καλό πράμα είναι. Σε βοηθά να μην αγανακτάς, να είμαστε υπέρ-ευχαριστημένοι που βρεθήκαμε σ’ αυτό το έργο, να δοξάζουμε τον Θεό, δόξα σοι ο Θεός! Δισεκατομμύρια φορές δόξα σοι, κι έκλαιγε…λέγοντας Άγιος ο Θεός! Ο αναμάρτητος Χριστός, τι θέλει από εμάς; Χριστιανά τα τέλη. Ήλθε στον κόσμο να σώσει αμαρτωλούς. Να παρακαλάμε τον φύλακα άγγελο, που θα έλθει εκείνη την ώρα, να μας προφυλάξει από τα πονηρά πνεύματα μην μας πάρουν…Αχ, Θεέ μου, σώσε με! Αχ, Θεέ μου, σώσε με! Ελεήμων ελέησον με ο Θεός! Η Παναγία, που είναι σα μια μάνα, να μας δεχτεί στην αυλή των προβάτων…Κι ενώ πονούσε τόσο πολύ ο ίδιος, σαν να του πριόνιζαν το γαγγραινιασμένο πόδι, είχε και τη δύσπνοια απ’ την καρδιακή ανεπάρκεια, παρακαλούσε για άλλους. Τις τελευταίες ημέρες της ζωής του έλεγε. Αχ, Θεέ μου, σώσε την ανθρωπότητα! Αχ, Θεέ μου, σώσε την ανθρωπότητα! Αχ, Θεέ μου, σώσε την ανθρωπότητα! Δε θέλω τίποτα άλλο, δώσε μου τη δύναμη και το κουράγιο τ’ όνομα Σου να ‘χω στην καρδιά μου…

Πέθανε στο νοσοκομείο ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, όπου είχε γίνει και νέα εισαγωγή

ξημερώματα Δευτέρας 30 Αυγούστου 2004, χωρίς να χάσει καθόλου τις αισθήσεις του. Ζήτησε από τη γυναίκα του, να της φιλήσει τα χέρια, που τον φρόντισαν τόσο καιρό, κι άφησε με ειρήνη το πνεύμα του.

Πηγή: hellas-orthodoxy.blogspot.gr